

МИКИТА

"МУКУТА"

ЖУРНАЛ
ГУМОРУ І САТИРИ

VOLUME IV. № 1. (19)

РІК IV. Ч. 1. (19)

"МОЄ ПЕРШЕ СЛОВО"

Я, Микита гуморист, — з козацького роду
Пережив вже не одну цікаву пригоду,
По цілому світу був, бачив різні дива
Всюди мною вже товкла доля нещаслива.
Мав я різні становища, пости та посади,
І нераз радив, а нераз просив в других ради.
Не з одного горшка я, як кажуть їв кашу,
Та сьогодні коли йду вперше в хату вашу
З досвідом вже кажу вам що годі журитись,
Поки призначив Бог вік, треба веселитись.
І від себе обіцяю що в силі робити —
Щоби старших й молодших, все лиш веселити.
Тому ви мене прийміть мов рідного, свого,
Щоб разом ми жартували Божих років много.

Ваш Микита.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

"МИКИТА" ЦЕ НОВА НАЗВА ЖУРНАЛУ "НОВЕ ТОЧИЛО"

“М И К И Т А”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.
Передплата на 12-ть чисел\$ 1.20
Закордоном і в Канаді\$1.50

Адреса:

“М У К У Т А”

Eugene Berezinsky, Publisher
77 East 7th Street, New York 3, N. Y.

ВІД ВИДАВЦЯ

Сподіюсь, що багато з вас пригадує собі „Конкурс” котрого я був проголошений в 3-му числі 2-го річника журналу „Нове Точило” на кращу, більше імпонуючу для него назву.

Нині повідомляємо, що хоч з опізненням, та за порадою людей з більшим досвідом на видавничому полі, я рішився змінити назву з: „Нове Точило” на „Микита” до чого заангажував я відповідного співпрацівника, котрий очолювати буде цю назву.

Від себе на тому місці, немаю більше що про „Микиту” писати, він сам як слід представиться вам, та розяснить цілу справу в другому числі, зате як видавець прошу всіх вас прийняти його в свою хату, так як прийняли „Нове Точило” і прошу надаліше помагати мені розповсюдити його так, щоб з часом „Микита” міг бути в кожній нашій хаті.

Що до передплат, то оставляється так як було, хто запенумеровав „Нове Точило” той за свою передплату буде одержувати „Микиту”. Хто довгує, прошу чим скорше вирівнати свої залежності, бо по зміні назви я хотівби як що вже не побільшити його так бодай частіше його видавати.

Тому всіх довгуючих за „Нове Точило” прошу вирівнати свої залежності, а приятелів, щоб приєднали хоч по одному новому передплатникові, за що вже тепер щиро всім дякую.

Евген Березинський, Видавець.

“З РЕДАКЦІЙНОЇ ТЕКИ”

Каже дехто, що наш нарід, смішну вдачу має бо на свою гірку долю, вічно нарікає. Та не так дуже багато, старається зробити щоб для себе, хочби троха її уліпшити. А другого за всю любить все критикувати та собі якоїсь ради, сам не вміє дати. Все дивиться на чуже, свого не пильнує часто ще їм помагає, а своє руйнує,

Не подумає наперед з ким і куди йде, зате плаче як той його, в багно заведе. А тоді на поміч кличе кого лише знає і йому тоді співпрацю свою обіцяє. А той будучи хитрішим, користує з того і з нашого, робить собі раба слухняного, Тільки доти, поки йому потрібно його, та коли вже непотрібно, тоді у багно знова його запровадить, і так увесь час, а тим часом інші люди дивлячись на нас, Тільки у кулак сміяться кажучи що ми не дійдемо ще так скоро до своєї мети, Що багато ще дечого мусимо навчитись, а найперше між собою врешті погодитись. Повірити в свої сили, довше не вагатись, і за одне святе діло, всім разом забратись. Бо як разом заберемось за одне діло то щоб воно і незнати як тяжким було, Спільно його завершити напевно нам вдасться, тому треба нам нарешті спробувати щастя, Не творити більше партій, ані більше Рад, Бо з таким не підемо наперед, лиш взад. Всі ми хочем Україну бачити вільною Тому годі війну вести самим між собою, А зібравши свої сили, разом працювати і братам на Україні в всьому помагати Щоб вони могли для себе вибороти волю, та не нарікати більше на нещасну долю. Щоби не йшли на чужину зарібків шукати бо там чого забажають можуть досить мати, Тільки волі їм потрібно, тому ми єднаймось і за них де лиш нагода, всі все заступаймось А „Микиту” гумориста, просим прийміть в хату, щоби мали ви все, сміху, радости, багато.

Ебер.

Пригода Петра Посипайла

написав

Федько Кожушина

Не бачучи в кількох числах „Нового Точила” відбитки моєї пики ані теж стрічок „До Складу і Прикладу” дехто з давних читачів може подумати, що я через щось з нашим видавцем зажерся, посварився і розлучився. Та справа ще аж так зле не мається, бо хоч ми видавцем часто через мою писанину і перепалку маємо, та все ж таки вкінці обмінявшись не тільки думками, але і не включеними в енциклопедію

словами, годимося і знова на ново починаємо.

Свого часу, писав я вам про свою подорож по Канаді, де я їздив в надії що вдасться, приєднати трохи читачів та передплатників, і хоч тоді справа малася таки досить несприятливо, до цього часу вона троха поправилася, і ми вже можемо похвалитися кількома десятками не тільки читачів, але і передплатників, з більших міст, містечок, а навіть і фермерів розкинутих по всій Канаді.

Говорячи про Канаду, за одним заходом хочу переповісти вам, один цікавий епізод котрого підчас мого перебування там, переповів мені один з наших жартунів, а почав він його такими словами.

Петро Посипайло десь розвідався як робити самогонку, одного разу будучи в місті купив він невеличкий казанчик, такий з цівочкою, та з найбільшою обережністю перевіз його до дому.

Вечером наполомав Петро бараболю, потёр їй, додав цукру і всього іншого, так як має бути, та поставив в шіпці, в половину аби кисло.

За кілька днів, жінка йшла з хати до шіпки, понюхала вітер, покрутила головою, вернулася в хату і каже до Петра.

— Петре, недалеко нашої хати є якась холера, смердить як тхір!

За кілька хвилин вбігають в хату діти, і собі такої самої.

— Тато, тато, беріть стрільбу і ходіть бо тхір закрався десь близько шіпки.

Рад, не рад, виходить з хати Петро, нюхає вітер і перечить що то не тхір, а як що може є де такий, то не тут близько них. А коли діти і жінка відійшли, вже сам на сам нюхає раз, другий, і в душі потакує, що таки дуже щось та розчина розсмерділася, як звичайно кисла, гнила бараболя, і пригадав собі тоді що йому казали коли вже вона пічне смердіти, то вже час варити. Оглянувся сюди, туди, пішов скоро до шіпки, добуває казанчик, а з під накривки вже тече.

— Час варити... сказав собі в душі Петро, а дждавшись вечора, коли вже діти і жінка лягла спати, приніс він казанчик так щоби ніхто не бачив до хати, поставив на піч, і почав варити.

Та коли бараболя вже почала кипіти, жінка схопилася з ліжка, прибігла до кухні та аж крикнула;

— Гей чоловіче! а ти якого чорта там вариш?

— Дух святий з тобою! — каже Петро — ніякого чорта, а свиням бараболю, було трохи гнилої, забув відкинути.

— Ой, бійся Бога! — каже дальше жінка — возьми той банячисько на двір, а то ще з того смороду і діти похоруються.

І справді, в туж саму хвилину, дивиться Петро йдуть вже і дітиська, позатикавши пальцями носи та кричуть.

— Тато, тато, шукайте по хаті, бо тхір нам спати не дає.

От і наварив я собі, — подумав Петро — здохмив казанчик з печі, і виніс з хати та висипав свиням.

На другий день рано, жінка понесла свиням їсти, подивилась на них, заломила руки, та чим скорше, побігла до хати до Петра з криком;

— Петре, Петре! наші свині поздыхали, — а далі і в плач.

— Що, поздыхали! — крикнув зриваючися мовби його хто шилом дюгнув Петро.

— Та ж кажу що поздыхали. — Крізь плач продовжала жінка. — Ох, праценько моя праценько, здурів хлописько чи щось, гнилою бараболею свиней потроїв. От господар!

Петро вже довше не чекав, а чим скорше побіг до кучі, обертає на всі боки простягнених підсвинків, штовхає зо всіх боків, але вони не дають жадного знаку життя.

Між часом позбігались сусіди, і ті осудили що свині поздыхали на якусь дивну заразу, бо не посиніли, ані не почервоніли.

— А що вони вчора їли? — запитав один з цікавих.

— Та гнилу, троха зморожену бараболю — відповів Петро.

— От вам і є! — підхопив дальше цікавий — потроїлися!

Відвезіть їх там в ліс і закопайте, щоби пси стерва не розтягали — додав Петрів недалекий сусід Панько Цаполупник.

Петро так і зробив, забрав свині на тачки і вивіз далеко за стодолу в ліс, але глибоко свиней не закопував, і не присипав землею, а тільки прикрив ріщем щоби потім їх спалити.

Та другого дня, перед заходом сонця, щось зарохкало коло Петрової хати, жінка перша це побачила та давай в крик.

— Петре, Петре! дивися наші свині!

Дивиться Петро і очам своїм не вірить, а стара льоха з підсвинками ходить собі по подвір'ю і рохкає.

— Ну і чи не диво люде добрі? — каже жінка.

— Видно що вони були лиш завмерли — відповів Петро — треба їм квасного молока

дати, то їх прочистить і будуть здорові як оріхи.

Льоха наче у відповідь рохнула, а побачивши в Петрової жінки ведро з помиями, скочила, вибила ведро з рук, та облила ними жінку і Петра.

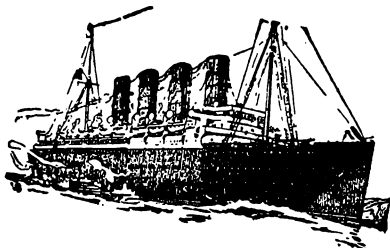
— А щобиш пропала, колись не здохла! — скрикнула Петрова жінка і побігла до хати а Петро подумав собі.

От, якби так свині вміли говорити, то було би з мене сміху.

Ціла пригода з свиньми і самогонкою булаб забулася, але Петро будучи раз під охотою, розказав її поправді, а я вам її перепо-вів, і як виходить, то не даром то кажуть лю-де, що від лихого наберешся лише багато лиха.

— о — о — о —

ПРИГОДА НА МОРІ

Котрого дня, місяця і року це діялося, докладно не знаємо, не знаємо також і назви корабля, та знаємо одно, що посеред моря, почав він тонути....

— Ой гевалт, гевалт, рятуйте, я вже не живу! закричав з рудою бородою жид та впав непритомний.

Німець тільки подивився на него кривим оком, відштовхнув його ногою і перший поліз у рятунковий човен.

Чех, побачивши що німець сидить вже безпечно в човні, собі пустився до нього.

Італієць оставив всьо, а вхопив тільки свою гітару, і скочив скоро у човен та далі продовжав свою серенаду.

Француз троха вагався, але рад не рад скочив за ним, і почав відразу сперечатись з німцем за місце.

Москаль побіг в сторону корабельного магазину і за хвилину вийшов обвантажений горілкою, закачуючись по калубі та затягаючи „ех, ухнем...” він ледве що зліз у рятунковий човен.

Англієць спокійно підійшов до Капітана, потиснув йому руку і з гордовитим виглядом почав сходити по шнурковій драбині.

На палубі лишився тільки капітан і українець.

— Тікайте скорше, бо корабель тоне! — крикнув до нього капітан.

— Га! тоне, кажете? нічого, яюсь то воно буде... відповів українець чухаючись в потилицю.

— о — о — о —

ВІДКАЗАВ

Раз при сповіді отець дяка запитався — А коли реєнтний останній раз сповідався? Та пан реєнт йому каже, — Отче вибачайте, І таких дурниць мене більше не питаєте! Ви ж знаєте що я смерти ще не сподівався. То й останній раз ніколи ще не сповідався.

Евгенко.

— о — о — о —

НЕ ВИБРАВ ФАХУ

Габзбурський архикнязь, що займався студіями над циганською культурою, одного разу завважив, як старий циган, з яким він мав довшу розмову, безперервно дивився до його рук. Це зацікавило архикнязя і він спитав;

— Чому так дивитесь на мої руки?

— Мій сину, — відповів циган, — ти не вибрав собі відповідний фак. Маючи такі руки, ти міг стати майстром, злодійським майстром.

~~~~~

Я вдовичка молода,
всього досить маю
лише до свого серденька
я пари шукаю.
Бо так бачте навіть сумно
самій в хаті спати,
здавбися хтось як ка-
[жеться]

дальше біду пхати.
Тому то я до „Микити”
знимку посилаю
І охочих прийдіть, прошу,
покажу що маю,
Як що кому подобаюся
так зробимо діло
до смерти будем разом
наче одно тіло.

~~~~~

ВІД САМОГО МИКИТИ — Тому, що коли я перебрав під своє керівництво, оцей журнал, він вже майже був на викинченню, тобто всі матеріали вже були в друкарні, і я тільки кількома словами на першій сторінці представив Вам свою парсуну. Зате вже в слідуючому числі я пічну писати про себе всьо те, що Вам хочеться знати, отжеж прошу слідкуйте, а я певний, що мое життя зацікавить Вас.

Вдячний всім Вам „Микита”

чи, вхопив я і гепнув з усієї сили, крізь вікно з третього поверху на вулицю.

— Кого? Жінку? — питаю я.

— Ні, — перечить Влодко.

— Цього пана? — питаю даліше.

— Теж ні. Канапу, на котрій вони цілувалися..

—оОо—

КОЛЮЧКИ

Чоловік пережив першу половину життя бажаючи бути жонатим, а другу половину жалувати, що він жонатим.

Є такі люде, що мають так багато часу, що можуть сидіти і гризтися кілька днів за порядком над тим, що за три мільйони літ, сонце не буде світити.

Хочби ви мали стільки багато грошей як со-бі нераз бажаєте, все таки ви найшлиб щось таке, що робилоб ваше життя нещасливим.

Канадійський Фармер.

“НОВІ КОЛОМИЙКИ”

I.

Теперішні наші хлопці
за красу не дбають,
А дивляться за такими
що тисячі мають.

Без різниці яка вона
тоненька чи груба,
Як лиш має купу грошей
то кождому любя.

Ой знаю я чоловіка що на те пустився
Знайшов собі одну таку й скоро оженився,
Вона наче бочілочка, має товсті губи
ніс червоний як паприка і всі штучні зуби.

Волосся хоч як фарбує, пізнати що сиве
Лице хоч прикрите пудром, зморщене дран-
[тине,

І хоч сукні наймодніші на себе вдягає
Та в них наче страхопуд вона виглядає

Взяла його в свої руки, та за носа водить
І хоча він між людей мало з нею ходить,
Вона йому в товаристві часто закидає
Що він собі вже другої між ними шукає.

Тому тепер він журиться, що даліше робити
Чи мучитись з багатогою чи її лишити,
Вже не милі йому гроші, за котрими гнався
Пізнав в яке гарбузиня він сам замотався.

Тому я всіх парубків, прошу схаменіться

І не лиш за тисячами в дівчини дивіться,

Краще мати жінку бідну, гарну та розрадну

Чим багату з тисячами а стару, й шкарадну.

Анна Шікаговська

НЕМА ІНТЕРЕСУ

В якійсь чужій державі тамошні вчені мужі хеміки-специ по модернізації майбутнього блага сучасної цивілізації, по довгих своїх трудах, недоспаних ночах, і т. д. вони винайшли, цебто випродуковали так давно мріяні людством пігулку Капсулю-кормительку людського організму.

Випробувавши свій продукт на котах котрим нічого в ніч не пошкодило, хіба що змінило їх голос на приразливіший, тобто березневого часу пори року. Панове вчені рішили свій надзвичайний винахід представити загалові, і в тій цілі наняли велику салю, а над трибуною з котрої мали промовляти почіпили великий напис мотто „Як заощадити гроші і бути ситим”.

На це збіговисько вони запросили поважних людей, як приміром, промисловців, торговельників, взагалі людей зайнятих в інтересах.

Перед зібранням на естраду виступив першорядний спец, професор Двоніжка, представляючи найкращі прикмети ново-випродукованої поживи у виді пігулки яку по його словам повиннося одну ликнути, і бути ситим протягом цілого тижня, а найголовніше що безпотрібним є витрачувати гроші на ріжну поживу, як мясо, хліб і т. п.

Між присутними на салі також находився всіма поважаний різник-бучерник, якому балаканина професора Двоніжки невподобалася,..... і тому він підноситься з крісла і просить о слово;

— Ну то добре як пан професор кажуть, що треба раз на тиждень ликнути, але скажіть мені пане професор, кілька разів людині на тиждень треба, тее,..... і він замявся недокінчивши свого питання.

Та велико-вчений спец по хемії, начеб був приготований на такий запит і продовжував.

— Так, так, я ще не докінчив, отжеж по такий пігулці, людина може дуже свобідно ходити цілий місяць не виконуючи свого інтимного обовязку.

По тих словах пана професора з другого крісла підноситься поважний господин і відходячи голосно гукнув;

— Що тут є слухати? Тут для нас нема жадного інтересу, — і вийшов з салі.

Того добродія майже всі знали, він був відомий бізнесмен по професії „пломбер” спец по відходових ділах.

Е. Де-Матрака

ЩО КАЖУТЬ НАШІ ФІЛОСОФИ

Що, українці дуже мало вміють будувати, троха краще за збудоване дбати, а найкраще збудоване руйновати.

Що, коли б українці мали, то що самі зруйнували, то краще б сьогодні на ногах стояли, а може б й державу самостійну мали.

—оОо—

Що українці в Нью Йорку лише тоді думають про Вакаційну Оселю і основують Комітети Купна такої, коли час на вакаціях бути, та як прийде осінь чи зима, то про таке і чутки ніде нема.

—оОо—

Що не кождий той, хто називається хитрим, є справді хитрим, не кождий Дужий сильним, не кождий хто називається Мудрий, є мудрим, і не кождий хто називається Іваном, дурний.

Не кождий хто називається Боднар вміє бочки робити, не кождий Музика на інструмент грати. Не кожда пані Криклива називається тому так, що вміє добре кричати, а паню Тиху, щоб була справді тихою, годі й зо свічкою шукати.

—оОо—

Що, коли б так зібрав разом всі ті гроші, котрих українці міста Нью Йорку видадуть протягом чотирьох років чужим людям за „рент” льокалів, домівок та саль на забави, балі, концерти і тим подібне, то мігби побудувати 10-ть поверховий дім з великою аудиторією, кількома саями на підприємства, та окремими льокалями не тільки для кожної Організації, але і кожного відділу всіх організацій, які тільки на терені цілого міста Нью Йорку знаходяться.

—оОо—

А є навіть такі, що кажуть,... Не смійся ніколи забагато, бо сміх це так як банкові чеки, чим більше їх видається, тим вони стають менше вартними, та це ми рішучо заперечуємо, і

твердимо що, Сміх, — це здоровля, хто більше сміється, здоровшим себе почуває, і спевністю прожии більше років, чим той хто тільки до певної міри сміється.

АНАТОМІЯ В КОХАННІ

— Спочатку Івась був залюбився в Ірці по вуха, потім вона кидалась йому на шию, а як оженився влізла йому в печінки і тепер вилазить боком.

Канадійський Комар

НЕ МОЇ НОГИ

Серед лісу, серед гаю,
у неділевний обід,
Заснув мужик у чоботях,
прокинувся без чобіт.
Прокинувся, протер очі,
разів кілька позіхнув,
Разів кілька босі ноги
з подивленням повернув.
— Це не мої, каже ноги
присягаю на чім світ,
Бо мої в чоботях були,
а ці — босі, без чобіт.

МІШОК ПОВНИЙ СМІХУ-НОВИНОК

назбирав

Остап Безнагавиченко

НЮ ЙОРК. — Павло Потягайло повернувся раз досить пізно до дому, і то вже таки добре підпитий, і хоч як старався ввійти потихоньку до хати, жінка таки почула а вставши з ліжка питає:

— Як ти можеш так пізно приходити до дому —

— Алеж моя люба жіночко успокійся, — каже Павло — бо ще не є так пізно.

— Та подивися, та-ж то вже третя година!

— Ну, якщо ти віриш скорше такому глупому зигаркові, а мені ні, то я вже немаю що більше говорити.

НЕВАРК Н. ДЖ. — До одної із тутешніх шкіл приходить батько і питає учителя,

— Чи ви пане учитель задоволені з мого Михася?

— Не конче, — каже учитель — мені здається, що він вродився в нещасливу годину.

— Як то, чи може має коротку пам'ять?

— Ні! — каже учитель — пам'ять має добру, тільки руки задовгі.

ФИЛАДЕЛФІЯ ПА. — Будь ласка пане Козолупе — сказала на вечірці пригарна господиня дому Оксана — попровадьте мене до стола.

— Ох, ласкава пані, — запитав зо зворушенням пан Козолуп — чому маю завдячувати таку честь?

— Так, пане Козолупе, ви є саодинокій мужчина в товаристві, через якого мій чоловік не є заздрісний.

КЛІВЕЛЕНД. О. — Пані Задриносова була на викладі про астрономію, а коли повернулася до дому каже до чоловіка;

— Тепер мені уже ясно усе в тій астрономії. Знаю врешті усе про звiзди, чому вони крутяться і чому горять. Тільки одне мені не ясно, звідки люди знають як вони називаються, коли вони так далеко?

ШКАГО ІЛЛ. — При шкляночці зимного пива в гостинниці Пана Р. питається один приятель другого;

— Я чув, що ти вмієш викликати духів?

— Так, вмію, але вони чомусь не приходять.

ТОРОНТО. Канада. — Пані Грубоніжка показує приятельці своє помешкання.

— Оце наш покій, а це, музичний сальон.

— Але ж я тут не бачу ані радiя, ані жадного музичного інструменту.....

— Так, правда, але з цього покою прекрасно чути музику з сусіднього бару.

ВИНИПЕГ. Канада. — Пан інженір Мірайполе, стрічає доктора Пігулковського і каже;

— Пане докторе, я ствердив, що як тільки моя дружина зайде до вас, то у вашому помешканні гасне світло. Чим ви це поясните?

— Це таке ясно; я вже навіть дивитись на неї не можу.

ЕДМОНТОН. Канада. — До одної з тутешніх наших книгарень посходилися жартуни, та давай пробувати котрий котрого на баса візьме, і один питає другого;

— Яка різниця між блохою а львом?

— Лев може мати багато блох, а блоха ані одного льва.

— Чи ти мій приятель? — питає дальший перший.

— Очевидно, але нині не маю грошей!

— Чого-ж ти нині такий злий, певно лівою ногою встав з ліжка?

— Це у мене неможливе, бо я сплю на канапі.

МОСКВА СССР. — У Московському зоопарку сидять двох москвичів і говорять;

— Ванька, ти чув? Сталін захворів. Вчора у Москву літаком привезли найкращого лікаря з-за кордону.

— А може це не до Сталіна.

— А до кого ж?

— Може до Молотова, може до Кагановича, хіба ж я знаю.

— Але чому ти певний що це не до Сталіна?

— Бо до Сталіна мусіли б привести ветеринара.

РОБІТЬ ГРОШІ. Станьте кольпортером нашого журналу, нам потрібні кольпортери в кожній місцевості в ЗДА і в Канаді. Інтересуючихся, по ближчі інформації та умови, проситься писати на адресу видавця

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7-th St. New York 3. N. Y.

НОВА КНИЖКА

„Пісні і думи з Огайо”

пера

ОЛЕНИ МАРІЇ СТЕПАНІК

Вже вийшла з друку. Це прекрасна збірка-китиця віршів і оповідань. Поверх 100 сторін, друквана на гарному папері, з портретом Авторки. Ціна \$1.00 Замовляти можна в нас.

Муж; — Слухай любя, чи пришилась мені гузик до камізельки?

Жінка; — Я не могла найти гузика, отже зашила дірку.

Коли вам подобався наш журнал, так не відкладайте, а ще нині вишліть свою передплату в сумі \$1.20 за котрі ви одержите 12-ть чисел і гарну премію.

Передплату можна висилати готівкою або чеком, чи моні ордером, котрих все треба виписувати на імя видавця;

EUGENE BEREZINSKY

77 East 7th St. New York 3, N. Y.